

Kỷ Niệm Tuyết Rơi lần Đầu Tiên Nơi Xứ Người

Bình Phạm

Sau 7 tháng 23 ngày ở trại Kai Tak East Hongkong, năm chị em tôi được Hội Covipa ở thành phố Québec bảo lãnh. Hội Covipa do một nhóm người Việt thành lập, trong tinh thần tương thân, tương ái, lá lành đùm lá rách.

Thành phố Québec, thuộc tỉnh bang Québec, Canada, nơi có 4 mùa rõ rệt, mùa đông 6 tháng lạnh, tuyết nhiều lắm, đâu đâu cũng thấy tuyết, nhưng ở đó năm chị em chúng tôi được cuốn tròn trong tình yêu thương của hội Covipa và các Cha, các

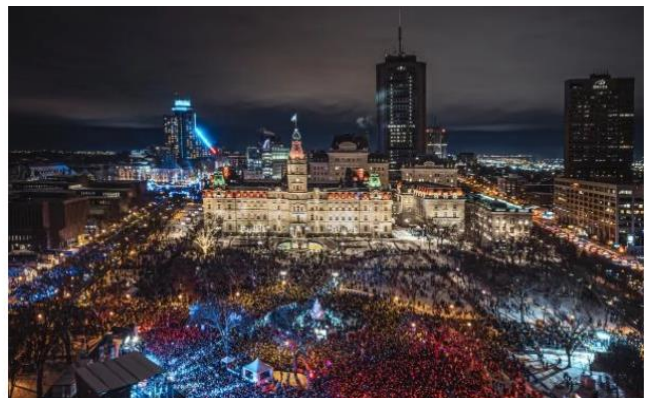
Soeurs cùng những người dân nơi đó. Đặc biệt là anh Lâm Lộ Công, Chị Alice, ông Denis Chapdelaine, thầy Lâm (bây giờ là cha Lâm), cha Lamothe và Soeur Marie-Ange Godin.

Tôi còn nhớ, ngày 25-02-1981, chúng tôi rời phi trường HongKong trên chuyến bay Cathay Pacific để đến Nhật, rồi từ Nhật bay đến Montréal. Khi máy bay đáp xuống thành phố Montréal, nơi chuyển tiếp để về thành phố Québec, từ trên cao nhìn xuống, tôi lấy làm ngạc nhiên, không thấy cây xanh, mà thấy một màu trắng xoá, với cây khô trụi lá, cành trơ xương, đất trời phơ phất tuyết đang giăng. Chị em tôi mừng vui quá vì lần đầu trong đời thấy tuyết. Chúng tôi được đưa đến một trại lính, sau khi nhận phòng xong, mọi người lục đục đến phòng ăn. Trên đường đi, tuyết đang rơi nhẹ, đẹp làm sao, các em tôi há miệng hóp lầy hóp để, giống như cá trồi lên mặt nước, hóp lầy không khí trong lành, rồi nói giống như đá bào, ăn với chè đậu xanh đánh ở Việt Nam mình. Mặt em nào em nấy lộ hẳn cả niềm vui.

Khi tuyết rơi nhẹ, nhìn thấy giống như tơ trời giăng khắp lối. Những bông tuyết óng ánh liệng qua liệng lại trông đẹp làm sao. Có những đêm, từ trường đại học Laval về nhà, với ánh đèn đường, từng sợi tuyết chảy dài vây quanh tôi, tôi thong dong, lang thang trong tuyết để được ngắm cảnh giăng tơ của đất trời. Những bông tuyết óng a, óng ánh đậu trên môi, mắt, áo quần, như đang tươi cười mừng đón, chào tôi trong cuộc sống mới. Lúc ấy, một cảm giác yên ả, tâm hồn bình yên, tôi mỉm cười với cuộc đời tự do tung tăng từ đó.

Tuyết rơi mỏng thì đẹp vô cùng, nhưng rơi nhiều, lại là nỗi lo cho những ai có xe phải ra mỗi sáng. Nào cào tuyết trên xe, ủi, xúc tuyết đến bờ hơi tai, ai ai cũng phì phò thở ra khói. Khi tuyết rơi dày, sẽ đọng lại trên các nhánh cây, trên dây điện, trên các cây thông, tạo nên quang cảnh vô cùng tuyệt đẹp như những bức tranh tĩnh vật, trông thật lãng mạn, như cảnh thần tiên. Nhưng khi rơi dày mà có gió lớn, đó chính là những cơn bão tuyết. Nhiệt độ xuống rất nhanh, trên các cành cây, dây điện, tuyết sẽ đóng thành băng, rất nặng và làm cây tróc gốc, gãy cành, gây ra nhiều thiệt hại như hư mái nhà, nếu cây ngã trúng, sẽ bị cúp điện vì dây điện bị đứt. Có những năm trường học phải đóng cửa, người người di tản vì không có điện trong nhiều ngày với nhiệt độ âm từ 20 đến 50 độ Celcius. Có những lần sau khi tuyết rơi, khí trời trở lạnh, xuống âm vài chục độ Celcius, học sinh đi học, khổ vô cùng, đường trơn trượt, đợi xe buýt trong co ro với cái lạnh tê cóng chân tay. Chúng tôi đùa nào cũng nhảy, nhảy cò cò, nhảy cao, nhảy dài, để trấn áp cái lạnh buốt xương của đôi chân.

Có những hôm tuyết rơi nhiều mà nhão nhoẹt vì trộn lẫn quá nhiều hơi nước trong không khí, sau đó có chút mưa phùn, thêm vào đó ngày hôm sau, nhiệt độ xuống thấp, tuyết đóng thành băng trên khắp lối đi, cứ thế

mọi người tha hồ mà trượt, tai nạn xảy ra rất nhiều, nhất là những người lớn tuổi, gãy tay, gãy chân là chuyện thường.

Mùa Giáng Sinh, không có tuyết rơi, buồn lắm. Có những năm đến lễ Noël mà chưa có bông tuyết nào, người già, người trẻ, con nít, ai nấy buồn xo. Người già bản xứ, trong ký ức của họ, những đêm đông tuyết phủ ngập trời, nhà nhà, người người cùng nhau đi lễ nửa đêm trong tiếng chuông thánh thót, ai nấy lòng tung bừng mở hội. Sau Thánh Lễ, cùng nhau, tay bắt mặt mừng chúc mừng Giáng Sinh cho nhau, rồi hối hả lội tuyết về nhà cho kịp ăn Réveillon với gia đình trong những câu chuyện rôm rả, không bao giờ dứt. Những kỷ niệm ấy, họ không thể nào lấp, xoá trong ký ức được.

Người trẻ, tuyết không thể nào không có trong mùa đông nơi đây. Sau khi Thu tàn úa, Đông se se, len lỏi tìm về, các cô, cậu bắt đầu sắm sửa những gì cần thiết cho mùa trượt băng. Nào giày Patin, sky de fonds, sky alpin, glissade..., và lòng lúc nào cũng nôn nao chờ những đợt tuyết dày đầu mùa. Con nít, chỉ chờ mong có tuyết để được lăn tròn trong đó, rồi cùng nhau trượt glissade, cùng nhau trượt patin trên sông đã đóng băng với ba mẹ, anh chị em, cùng nhau đắp những hình tượng như un bonhomme de neige (người tuyết). Nơi đây, người tuyết trở thành biểu tượng cho mùa đông, mùa lễ hội Giáng Sinh cũng như sự hồn hởi, vui vẻ của những đứa trẻ.

Ôi! Những môn thể thao mùa đông thì đa dạng và hấp dẫn vô cùng với mọi lứa tuổi. Những người nhập cư, lớn tuổi, càng ở lâu, càng sợ cái lạnh mùa đông nơi xứ tuyết này. Riêng tôi, bây giờ cũng đã thấm lạnh với mùa đông ở Montréal, nhưng vẫn luôn cảm nhận, đẹp vô cùng khi trời giăng lối. Tuyết rơi!

Bình Phạm
(Montréal 25-02-2024)